

Apunts per a una negociació bilateral

Malgrat que Esquerra Republicana no ha fet encara les paus amb el president Josep Tarradellas, la negociació bilateral que pretén entre la Generalitat i el govern d'Espanya és l'essència doctrinal del tarradellisme. En la història recent de Catalunya tenim tres moments –les negociacions Suárez-Tarradellas de 1977 i les dels Estatuts de 1979 i 2006– dels quals podem extreure uns apunts, que no assegurin reeixir en l'acord però que poden establir que les parts acabin per no agradar-se, tal com el president Jordi Pujol va judicar la tramitació del darrer Estatut.

Per bé que alguns apunts semblin obvis és clau no donar-los per descomptats. El primer de tots és establir qui ha de formar part del procés negociador i basant-se en quina representativitat. Clarificar la constitució de les taules és central per evitar que perdin legitimitat o per poder-les modificar d'acord amb unes normes preestablertes. El juliol de 1977 es va debatre si la UCD havia d'integrar la comissió negociadora catalana i es va concloure que sí. Aquesta no és una qüestió menor. Encara que es pot veure que hi ha actors que juguen a dues bandes, també es pot entendre que la seva presència contribueix a greixar les converses.

La negociació, malgrat la intervenció de diferents actors, s'ha de canalitzar per mitjà de dos interlocutors únics i representatius de les parts, que poden ser els presidents dels governs o de les taules negociadores. El juliol de 1977 l'afany dels partits de tenir un paper rellevant en la conversa oberta entre Tarradellas i Suárez va estar a punt de fer fracassar el restabliment de la Generalitat. Si una part percep desacords en l'altra, ho aprofitarà per rebaixar les expectatives del pacte.

Una vegada determinada la veu interlocutora cal assumir-la i abstenir-se de protagonitzar moviments al marge d'ella que acabin rebaixant l'acord o afeblint la seva força. És el cas, per exemple, del pacte d'Artur Mas amb el president José Luis Rodríguez Zapatero de gener de 2006 d'amagat del president Pasqual Maragall.

La negociació, a diferència del que va passar en les dels dos Estatuts, ha d'estalviar filtracions periodístiques. El seu ús i abús com a eina de pressió no acostuma a fer canviar la posició de la resta de parts. En canvi, minva la confiança

JOAN ESCULIES

ESCRITOR I HISTORIADOR

A
l' hora de
negociar
cal tenir
clar quin
és
l'objectiu

entre elles quan és aquest el terreny a adobar per arribar a acords complexos.

L'estiu de 1977 les negociacions de Tarradellas amb el delegat del govern espanyol, Salvador Sánchez-Terán, van prendre cos al marge de les presses representades pel senador Josep Benet o per

complir amb dates assenyalades com l'11 de setembre. Sense decaure, el procés no ha de fixar dates límit contraproduents.

A l' hora de negociar cal tenir clar quin és l'objectiu, que ha de ser realista, i conèixer quin és l'element irrenunciable de l'altra part. En les converses Suárez-Tarradellas, per al primer era que qualsevol pacte calia fer-lo d'acord amb la legislació vigent i per al segon que tingués lloc la res-

tauració de la Generalitat i no la creació de cap succedani.

Un altre factor és plantejar el debat en termes oberts. El juliol de 1977 els parlamentaris catalans volien presentar un document molt definit i el president de la Generalitat a l'exili, en canvi, va lliurar-ne un a Sánchez-Terán més laxe perquè el govern espanyol se sentís partícip de la transacció i no tingués la sensació que transigia.

El llistat podria continuar, però per cloure aquests apunts a partir de la mirada al passat, la taula negociadora ha de procurar abstrèure's del que és accessori, com la preocupació per la ronda de visites als presidents autonòmics del president Pedro Sánchez, o del que potser pot produir d'entrada un desgast important, com la redefinició d'una Comissió Bilateral Generalitat-Estat existent.

Finalment, com va quedar palès en la negociació de l'Estatut de 2006, el pacte entre els governs català i espanyol té un taló d'Aquilles. Hi ha una part de la ciutadania, no necessàriament majoritària, que no vol cap negociació i que a través dels seus representants al Parlament no pot bloquejar el Procés però sí que pot afectar el seu resultat per altres vies. El respectius assessors jurídics de les parts han de pensar d'entrada com evitaran aquest bloqueig.

A ningú se li escapa que el camí és molt complex. Per tot plegat, ens podem preguntar si no és convenient buscar l'aval de la ciutadania catalana a través de les urnes ara que hi ha plantejada una via, determinar així la força dels distints actors i, en cas d'aconseguir aquest suport, situar al capdavant algú que ja no cregui en la solució, sinó en la negociació.

EFE

CARTES I MISSATGES

De tren de la costa a metro del Maresme

El temporal *Gloria* ha posat al descobert els desencerts d'envair el territori de les conques fluvials i les línies de la costa. Aquesta manca de respecte un dia o altre es paga. Una dita antiga diu: "L'aigua sempre acaba recuperant els seus antics camins".

Amb el pas dels anys la línia R1 del tren de la costa ha anat envaint les platges, empenya també per les ampliacions de la N-II, i ara el mar ha descalçat les vies, reclamant el que és el seu territori.

Ja és hora de traslladar les vies cap a l'interior, soterrant alguns trams pel lateral de l'autopista del Maresme C-32, i a altres llocs com Premià, Vilassar o Mataró, situar-los entre les poblacions de Mar i de Dalt, amb estacions amb aparcaments i enllaç amb línies d'autobusos urbans. Les estacions de la Renfe es podrien recuperar com a centres socials o biblioteques, i l'espai de les vies del tren es podria convertir en un passeig verd, amb una línia de tramvia i circuit de bicicletes.

És el moment de prendre decisions definitives. Ja és l' hora del metro del Maresme!

JORDI LLEAL I GIRALT
BADALONA

Indefensió

No sé si el ministeri de Foment, el que va ordenar que els taxis i vehicles de transport de passatgers canviessin les matrícules a color blau i lletres blanques, és conscient de la falta de visibilitat dels números i lletres d'aquestes matrícules, fet que fa impossible poder identificar un vehicle a menys d'un metre de distància.

És impossible identificar un taxi o un vehicle VTC per qualsevol motiu mentre està circulant, encara que sigui a una distància adequada per fer-ho, com s'identifica qualsevol altre vehicle amb matrícula blanca. És curiós, en canvi, com les matrícules del cos consular, que també són blaves, es llegeixen perfectament.

Vull fer constar la indefensió que aquest fet provoca a la ciutadania i a les

mateixes autoritats de trànsit. Un problema de circulació o accident pot quedar impune o sense solució davant la impossibilitat d'identificar l'infractor o responsable de l'accident.

JOAQUIMA CREUS CEDÓ
BARCELONA

'David i Goliat' de genolls

Una de les imatges més colpidores dels dies històrics que hem viscut amb el temporal *Gloria* és la de l'escultura d'Antoni Llena, a la Vila Olímpica de Barcelona, caiguda a terra de genolls. Dic que són dies històrics perquè el que ha passat amb el delta de l'Ebre marca l'inici palpable a casa nostra del que vindrà.

Davant el dilema de si cal tornar a aixecar *David i Goliat*, jo suggeriria que deixem l'escultura de genolls a terra. El plany de la natura ha modulad l'obra de l'artista i la complementa, crea un nou missatge relacionat amb el caos climàtic, la devastació de la natura i la penitència del rei i el gegant.

JORDI SUNYER I DEU
SANT CUGAT DEL VALLÈS

Sotmesos a un veto?

En cap lloc d'Europa s'actua com aquí amb el veto parental. L'educació es basa en la confiança: els pares –que no són propietaris dels fills i se n'ocupen responsablement amb menys fins als 18 anys– els duen a l'escola amb uns professionals que arriben on ells no arriben. El nostre sistema no és una *educació a la carta*, sinó un servei honest i ètic.

El veto que s'han inventat a Múrcia implica desconfiança cap a la tasca dels mestres. Farien un veto mèdic, de jutge o comercial? Ignoren que els professors tenim una deontologia docent clara? En quina *bombolla esterilitzada* volen viure? És un disbarat.

XAVIER SERRA BESALÚ
GIRONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat